

איתמר לוי אותיות השמש אותיות הירח

צד התפר
סיפורת עברית

צועדת – הולכת
 glorified – פיארה
 fantasies – הזיות
 to pulverize – לרסק
 treetop – צמרת
 pulled back – משוך
 diagonal – אלכסון
 to hide – להסתיר
 chin – סנטר
 diamond – יהלום
 to cast – להטיל
 purse – ארנק

על גשר אבן וברזל צועדת היא היא
 האחת והיחידה, היא היא הזמרת אום
 כולתום أم كلثوم, שפיארה פעם
 את קירי ואת הזיותי לפני שבאו
 האויב לרסק את הבית יית. על גשר
 אבן וברזל צועדת היא היא. מאחוריה
 שמים לבנים וצמרות עצי חירוב
 خروب. שעה משוך לאחר. משקפי
 שמש אלכסוניים מסתירים את עיניה.
 כפיה צהובה יורדת מראשה, ומסתירה
 את שומן סנטריה הנפלאים. חצאית
 יהלומים מסתירה את ברכיה, והצל
 שמטילה השמש, מראשה ומארנק העור
 התלוי על מרפקה, צורתו כצורת נשר
 פורש כנפיים, על כפות רגליה העבות.

עורך הסדרה: יגאל שוורץ

דאנאקוד 10-274724

בית הוצאה כתר • ירושלים

האות סין, ס

העולם הזה, כל תחילתו באבן. כל תחילתו בסלע ענק. לקח אללה מין צוק בצורת כדור, שמצא בשמים. אמר אללה, מסלע זה אבנה את עולמי. עטף אותו בחומר חום, ובנוזל צהוב, ובחצץ ירוק, ובטיט לבן, ובבוץ אפור, ובאדמה שחורה, ובעפר אדמדם.

זהו העולם, ואלו שבע שכבותיו. את עומקו לא ניתן למדוד, אלא נאמר בסיפורי האגדה שאם יחפור בו האדם, יקדיש את סך כל מאה ועשרים שנותיו כדי לחפור את השכבה הראשונה בלבד, היא העפר האדמדם.

ציורים רבים צייר האדם את גרעינו של העולם במשך השנים. אמרו שתמציתו היא אבן חלקה ויקרה. אמרו, לא אבן היא אלא סלע, שעקר אללה מתוך הים. אמרו שהיא עגולה, אמרו שהיא משולשת. ספרים רבים, בשפות שונות, ניסו לקבוע את גודלה המדויק, ואת משקלה. מועצות חכמים התקבצו לחקור את תפקיד האבן. אמרו שהיא מייצבת, ובלעדיה היה העולם מתנדנד לכאן ולכאן. אמרו, מה פתאום מייצבת! היא היא מקור החיים, ממנה נלקח החומר לעצמותיו של האדם הראשון, ולעצמותיה של החיה. אמרו, לא ולא! כל תפקידה לווסת את אקלימו של העולם. והיו שאמרו, אין לה שום תפקיד מלבד להיות במקום שקבע לה האלוהים. משל לחייל השומר על גבעה ריקנית, רק משום שציוו עליו לשמור על גבעה ריקנית.

יום אחד עמדתי בכיכר התחנה, וחיכיתי לאוטובוס. במרכז הכיכר שכב עיגול שאותו מקיפים מאמיניו של השליח שוב ושוב, בגלגליהם. ימים רבים שכב בשממה וביובש, עד שהחליט המוכתר לטפחו. שמו בו אדמה טרייה, וזרעים של פרחים, ומים. כעבור תקופות קצרות צמח שם ירק לתפארת. בקיץ הפריחה צהובה ואדומה, בחורף היא לבנה. נחל מורעל של שפכים מקיף את עיגול הצמחים, וזורם אל רחוב החנויות הסגורות. מימיו של זה הנחל שחורים וכבדים. זרימתו חזקה הרבה יותר בימים האחרונים, משום העוצר והבכי, והאדמה ממאנת לספוג אותו לתוכה. אפילו שיחים וקוצים בורחים מפניו אל צדו האחר של הרחוב. ביוב פרטי זורם כאן, וביוב ציבורי. ביוב של בני אדם, וביוב של חיות. ביוב של גברים, וביוב של נשים. ביוב פנימי, וביוב חיצוני. ביוב של יום, וביוב של לילה. לאורו של יום אחד מן הימים הזדקרה לפתע אצבע ענק מתוך מעגל הירק. מין אצבע מתכת, שתרם אבי המכונן כדי לפרסם את גלירותיו ברבים. שעון של זמנים עמד בסופה.

כיכר – square
תחנה – bus stop
לשכב – to lie down
להקיף – to surround
שליח – messenger
שממה – desert
יובש – dryness
לטפח – to nourish, cultivate
זרעים – seeds
תקופה – period
לתפארת – splendor
מורעל – poisoned
שפכים – sewage
זורם, לזרום – to flow
כבד – heavy
עוצר – curfew
למאן, ממאנת – to refuse
לספוג – to absorb
קוצים – thorns
ביוב – sewage
הזדקרה, להזדקר – to be
prominent, erect
מתכת – metal
תרם, לתרום – to donate

אלה שמות האנשים הגרים סביב הכיכר, וסביב מגדל השעות. ג'עפר חוסין חסין, שהיה פעם מורה ועכשיו הוא מוכר עיתונים ליד הצבא, הוא ובתו נסרין חסין חיים בכיכר. אחמד סעיד צ'רלס לטיף, החייט הכושי, ששמו אינו שם ערבי, והתנהגותו אינה התנהגות ערבית, הוא ובנו פאז לטיף לנים בכיכר. זיארד חאפז אלח'טיב "הצל" היה מדלג על ארבע רגליו בכיכר לפני שהפך לאש מדורה. שתיים מרגליו היו כסופות ומתכתיות, ושתיים היו מתות ונגררו אחריהן, מסוכסכות זו בזו, טופפות ומתופפות על המרצפות. הוא ואביו, ס'יד אלח'טיב, חיים ומתים בכיכר. מוחמד מחמוד אלמג'יד שנזא נפשו של אבי, ובניו עלי ע'בד בעל הקפה, וח'אלד המשוגע, מתגוררים בכיכר. וכמובן אבי, ס'יד זקות בעל הגלירות, שנרצח בגרוזנו של שריף, הוא ואמו סועאד, שלועסת בימין וטוחנת בשמאל, הוא ואביו עסאם חא'רב, העשוי מאתיים שלושים ליטרים של סיד, הוא ואהובי המת טהא, הוא ואחי שריף בעל הגרון, הוא ואני, ג'עפר עומ'ר אסמאעיל זקות, שוכנים בכיכר.

חמקתי אל הכיכר בין צללי החיילים היושבים על גגות הכפר, והמתנתי תחת צלו של תורן-הזמן שנידב אבי למכוניתו הציבורית של האפנדי סמיר אלקאדי, שיוביל אותי לירושלים, לשיעור נגינה.

לכבוד יום הולדתי שאל אותי אחי שריף, אדון הבית, איזו מתנה אני מבקש. אמרתי כלי נגינה, וקיבלתי כלי נגינה. ביד אחת אתה נוגע שם, ובאחרת אתה לוחץ פה, וקולותיהם של מלאכי גן עדן ונעורות החור'יה בוקעים מגרוננו. כיוון שלא ידעתי כלל היכן להניח והיכן ללחוץ, יצא מהגיטרה רק קולו של אב'לים השטן. כדי לשמור על שלום הבית, ועל שלום הכפר, הגדיל אחי את מתנתו, ושלח אותי ללמוד מנגינות אצל מורה לגיטרה בירושלים.

עמדתי בכיכר ואמרתי לעצמי, אביט בה ואראה את יופייה. השענתי את ראשי על כתפי האחוריות, מיקדתי את עיני בראשי הבתים, והתחלתי להסתובב. צעד ועוד צעד ועוד פסיעה ועוד סיבוב ועוד צעד. גלים עברו בחלונות, ובשערי העץ המגולפים. הפרחים והעצים והשיחים המקיפים עלו וירדו בתוך עיני, בריקוד איטי. צעד ועוד צעד ועוד פסיעה ועוד סיבוב ועוד צעד. זרועותי התרוממו, והתנופפו משני צדי גופי. השמים עמדו על ראשם. זרימת הביוב הפכה לעננים. מגדל המסגר נהיה לתורן של אנייה טובעת בים הסוער. הקירות התקיפו אותי, הסיסמאות התקיפו אותי, האנטנות, ודודי השמש, וחוטי הכביסה, והחיילים, נפלו עלי, נפלו עלי. הסמטאות שקעו תחתיו ועלו והתפתלו סביבי ונעלמו. עוד מעט אני אפול. עוד מעט אני אירדם מהסחרחורות. צעד ועוד צעד ועוד פסיעה

חמקתי, לחמוק – to slip away

צללים – shadows

להמתין – לחכות

להוביל - to drive, lead

כלי נגינה – instrument

לוחץ, ללחוץ – to push

בוקעים, לבקוע – to emerge

היכן – איפה

להניח - לשים

ועוד סיבוב ועוד צעד. כשפקחתי את עיני התנדנדר כל העולם סביבי. ראיתי משהו מבצבץ תחת שיחי הכיכר. הצצתי, וראיתי גופת בובה מונחת לידי. בובת משחק בצורת צפרדע. קרצה לי הבובה, ופיתתה אותי להרימה. בלשתי לימין, ובלשתי לשמאל, שלא יתפוס אותי איש. התכופפתי לעבר הצפרדע בצורת צפרדע, משכתי אותה אלי, ונצנצו נוספים משכו את סקרנותי אל בין השיחים. שלחתי אצבע מפשפשת, ואצבע מפשקת, ואצבע מקרבת, ושליתי שרשרת כסף מתוך החול.

קראתי בה את האות אֶלֶף א, ואת האות בַּא ב, ואת האות סִין ס, האחרונה באותיות שאני מכיר. קראתי וקראתי, עד שהבנתי מה קראתי. אִיִּסָּאם נִסְרֵי אֵלֶה, היה כתוב שם. אֶבְתָּסָאם נִצְרִלְלָה. רק כך, רק אז, רק שם, הבנתי את הסימנים והאותות שנתן לי פעם החלום באוטובוס. הציורים שהציגה לפני הילדה אֶבְתָּסָאם בחלומי, רמזו לי בעצם את העתיד. "ציור יום ההולדת" התכוון ודאי למתנת הגיטרה של אחי שריף, שרק בגללה בכלל עמדתי כאן בכיכר בדרכי למורה לנגינה, וגיליתי את חפציה של האובדת. "ציור הבובות" ו"ציור הצפרדע" התכוונו לבובת הצפרדע שמצאתי בשיחים. "ציור האותיות" רמז על שרשרת הכסף שבה רשום שמה של הילדה אֶבְתָּסָאם נִצְרִלְלָה הנעדרת. נטלתי את מה שנטלתי, והלכתי לביתה.

כלבים, וחתולים, ותוכיים, ונחשים, ועכברי שעשועים, מילאו את ביתו של חאג' חמדי נִצְרִלְלָה, אביה של אֶבְתָּסָאם. יצורים ממינים שונים התאכסנו תמיד במכוניתו. עשרות גוזלי ברווז בצבע החרדל הציצו מתאו האחורי. כבשים היו שרועים על מושביו. עגל של פרה הבליט את זנבו בחלון זה, ואת ראשו באחר. כלב ישב ליד הנהג, מתווך החיות, ושפנים התעלסו בין רגליו. וכשהיה עוצר את מכוניתו בסמטה, היו היונים יורדות מהעץ ומהגג, לעמוד על מוט העץ שהניח בתוכו של הרכב, על משענות הספסלים.

כלבתה של אֶבְתָּסָאם נפלה עלי, והיא צועקת משמחה, ומסתובבת סביב עצמה, ומסתבכת ברצועה הקושרת, והיא חושפת את שיניה בחיוך אמיתי. אבי לימד אותי שהכלב ואדוניו יחסם אל האורח שווה. אם הכלב שונא ומתקיף ומאיים בבואך, גם אדוניו כך. אפילו אם הוא מסביר אליך את פניו ואת חיוכו. אם הכלב אוהב ומלקק ומכשכש לקראתך, גם אדוניו כך. אפילו אם הוא מזעיף את עיניו, וגוער בך. אמרתי, אם יטיל עלי הכלב את צואתו, והיא בצורת כדורים עגולים ויבשים, אדע שאכן אותות ורמזים הביא לי החלום. אך דבר מאלו לא קרה. המשיכה הכלבה לשמוח, ואני המשכתי להתקדם לעבר הכניסה. הרגשתי שמישהו עוקב אחרי

בחדרים. מאז נעלמה התינוקת אֶבְתָּסָאם, לאחר שהסתיימו החיפושים, הסתגרה משפחתה בבית. אין בא ואין יוצא.

חאג' חמדי נצרללה "גן חיות" פער את הדלת לפני, והוא זועף ומאיים. אפלולית רבצה שם על הרהיטים, ועל הדלתות המובילות, ועל החיות הרבות הרובצות, ועל הצללית השחורה של האם היושבת. אמרתי לו מי אני, ומה אני מבקש, והנחתי לפני יופיו הרב את חפציה של בתו. לבש שמלת בד לבנה על גופו הריחני, ומצנפת בד לבנה על ראשו. זקנו היה קצוץ, וציפורניו שקופות ומטופחות. כל יופיו בא בזכות היעלמותה של בתו, כי חשב האיש להציל אותה אפילו בעזרת מצוות החג'. נטל את כספו, ונסע למחוז חפץ מכה, אם הערים. שבע פעמים הקיף המוסלם את הפעפה למזל, שבע פעמים נישק את קירות האבן השחורים של אלתֶגֶד אלאסֹוד. הוא עמד בהר הרחמים, וזרק שבע אבנים קטנות, ושחט את קרבנו, ושתה ממי הַזִּמְזִם הקדוש, וביקר את קברו של הנביא באלמדינה. אך אֶבְתָּסָאם לא נמצאה.

אמרתי לו מי אני, ומה אני מבקש, והנחתי לפניו את שרשרת הצוואר של בתו, ואת בובתה. ספק חמדי נצרללה את שתי ידיו, והרימן אל חזהו. אחריכך הניח יד אחת על מצחו לזמן רב, ורק אז אזור אומץ לשלוח את אצבעותיו לאחוז בפריטים. צבט החאג' את הצפרדע, קירבה לעיניו, וקירבה לאפו, וקירבה לשפתיו. הרעיד אותה ליד אוזנו, והרעיד אותה תחת נחיריו. עוד הוא אווז ביד אחת את הכובה, מיששו אצבעותיו הימניות את אותיות הכסף. מיששו אֶלֶף ובא ותא וסין ואֶלֶף ומים. הוא פתח את הדלת הפתוחה ברגלו, עמד בריבוע האור, והתכוון לזעוק אל העולם. מה גרם לו להתחרט, לא הספקתי לראות. נסוג בעל החיות לאחור, וסגר את הדלת הפתוחה ברגלו. אפלולית זינקה ותפסה את מקומה בכל החדר. עמד החאג' בכל יופיו, וזעק לעבר הדלת החוסמת: "רוצחים! פושעים! שודדים! חזירים! גנבים! סרסורים! בני זונות! כופרים! בריונים! שקרנים! רשעים! חיות!"

את ח'אלד אלמג'יד המשוגע כבר הזכרתי. עשרים וכמה שנים היו צעצועיו ובגדיו אטומים בתוך חדרו במצוות הצבא, על שהשליך בהם את אבניו. כאשר באו החיילים לפרוץ את הלבנים בברזיליהם, כבר היה ח'אלד גבר מגודל. הושיט האיש את אצבעו בת העשרים ושבע לעבר החפצים שהמתינו לו מעבר לקירות, והפך בשניות לזאטוט בן שבע. זאטוט בן שבע, גם חבריו זאטוטים. עמד ח'אלד והתאהב בדמותה של אֶבְתָּסָאם. היה נוהג בה כמלכה. היה מרכיב אותה על כתפיו החסונות, ונושא אותה כחמור לכל מקום. היה מגן עליה בגופו. היה אוסף לה מתנות

ודברי מזון בעוצר. כאשר סיפרו לו על היעלמותה, פרץ האיש אל הסמטאות, והחל להטיח להטיח את ראשו בעמוד של חשמל. האור החולני רעד בבתי הכפר.

מחשבותיו של ח'אלד התערבבו והתבלבלו. תחילה סיפרו לו שידירתו נעלמה. אחר כך אמרו לו כי האדמה בלעה אותה. וכעבור ימים טענו כי בובת הצפרדע שנתן לה מתנה ליום הולדתה, נמצאה ליד תחנת האוטובוס בכיכר. הלך הילד הגדול אחר מחשבותיו, ומחשבותיו הלכו אחר לבו, ולבו היה פצוע ומסוכסך ונבוכ. אמר הזאטוט לעצמו, אם האדמה באמת בלעה אותה, כמו שאומרים, ודאי בלעה אותה ליד השיחים בכיכר. תחילה חפר בעזרת ידיו וציפורניו. תחילה חפר בעזרת קרשים שמצא, ובעזרת שברי זכוכית, עד שהגיע אל לב העולם.

זהו העולם שכל תחילתו באבן. כל תחילתו בסלע ענק. לקח אללה מין צוק בצורת כדור, שמצא בשמים. אמר אללה, מסלע זה אבנה את עולמי. עטף אותו בחומר חום, ובנוזל צהוב, ובחצץ ירוק, ובטיט לבן, ובבוץ אפור, ובאדמה שחורה, ובעפר אדמדם. זהו העולם, ואלו שבע שכבותיו. את עומקו לא ניתן למדוד, אלא נאמר בסיפורי האגדה שאם יחפור בו האדם, יקדיש את סך כל מאה ועשרים שנותיו כדי לחפור את השכבה הראשונה בלבד, היא העפר האדמדם. ציורים רבים צייר האדם את גרעינו של העולם במשך השנים. אמרו שתמציתו היא אבן חלקה ויקרה. אמרו, לא אבן היא אלא סלע, שעקר אללה מתוך הים. אמרו שהיא עגולה, אמרו שהיא משולשת. ספרים רבים, בשפות שונות, ניסו לקבוע את גודלה המדויק, ואת משקלה. מועצות חכמים התקבצו לחקור את תפקידה של האבן. אמרו שהיא מייצבת, ובלעדיה היה העולם מתנדנד לכאן ולכאן. אמרו, מה פתאום מייצבת! היא היא מקור החיים, ממנה נלקח החומר לעצמותיו של האדם הראשון, ולעצמותיה של החיה. אמרו, לא ולא! כל תפקידה לווסת את אקלימו של העולם. והיו שאמרו, אין לה שום תפקיד מלבד להיות במקום שקבע לה האלוהים. משל לחייל השומר על גבעה ריקנית, רק משום שציוו עליו לשמור על גבעה ריקנית.

ח'אלד אלמג'יד לעג לחוקיהם של הפיסיקאים, וחפר שכבה אחר שכבה בקרקעיתו של העולם. עד שחצה את הרובד הראשון, הוא העפר האדמדם, שעומקו לפי הספרים מאה ועשרים שנות חיים, עברו מחוגי פסל השעון מעליו שעה אחת בלבד. נקיק ארוך נוצר תחת רגליו, וגבעות האדמה והבוץ והטיט והחצץ והנוזלים הצהובים גלשו אל דרך האספלט והפריעו לתנועה. לבסוף, לאחר שלא מצא את ידירתו אֶבְתָּסָאם, לאחר שחפר את כל שבע שכבותיה של הארץ, עלה המשוגע וטיפס לעבר

הפנים הסקרניים המציצים אליו. "התהילה לאלוהים אשר ברא את השמים ואת הארץ, ויעש אפלה ואורה!" גמגם להם. "דעו לכם כי גרעינו של העולם עשוי בכלל מברד!" כהוכחה מדעית פרש את ידו לפני הנוכחים, ופרש את אצבעותיו, ופרש את חתיכת אריג היוטה על כף ידו. הברד חלוד היה, והברד בוצי היה, ומסריח מעובש.

כיוון שסיימתי את משימתי, והשבתי את חפציה של הנעדרת למשפחתה, יצאתי חזרה לכיכר, ונסעתי ברכבו הציבורי של האפנדי סמיר אלקאדי, אל המורה הפרטי לנגינה בירושלים.

ירדתי בתחנה המרכזית של עיר הקודש, שבה הייתי פעם עם אחי שריף בשביל מזוודותיו של אהובי, ונסעתי באוטובוס אחר אל ביתו של המורה. מרוב הרעידות והקפיצות והטלטול, נרדמתי. לפעמים הייתי מניח את אפי על הזכוכית, לפעמים נפל ראשי קדימה ואחורה. כמה מתוקה היתה לי שנותי. אפילו שהזעתי. אפילו שולמתי על מותו של אחי טהא זקת. "תסגרו לו! תסגרו לו את השרוכים!" התנפלתי על החיילים הנושאים את גופתו אל הג'יפ. אולי היה עוד סיכוי להציל את חייו, אבל אני בטירופי התעניינתי אך ורק בשרוכי נעליו הפרומים והמטונפים בדם. "אתה מוכן אולי להפסיק?" הם אמרו לי. "אתה מוכן אולי להפסיק?" אמרו לי.

איך התנפלתי על החלון. אולי כבר עבר האוטובוס את ביתו של המורה. איפה היינו לא ידעתי. לידי ישבה נערה צעירה. הסתכלה עלי ואמרה: "אתה מוכן להפסיק?"

להפסיק מה? מה עשיתי? איפה אנחנו? הגענו כבר לרחוב שלומציון המלכה? מה השעה? איזה יום היום? מה את רוצה? מי את? איפה התיקים שלי? אולי נפלו לי המפתחות של הבית? איפה הארנק שלי? יש לי מספיק כסף לחזור? באיזו שעה מתחיל השיעור שלי? בת כמה את? איך קוראים לך? לאן את נוסעת? את מירושלים? מה אמרת לי להפסיק? מה עשיתי? למה את מחייכת? דיברתי בשינה? מה אמרתי? אולי טפטפתי ריר? את צוחקת? יש לי כתם במכנסיים? אולי אני מלוכלך בחולצה? אולי לא ירד לי כל קצף הגילוח? סליחה, כאן זה כיכר המכס? את יכולה לזוז קצת? אני צריך לרדת. מה את מסתכלת? את יודעת בן כמה אני? בן כמה את חושבת? אני בן שמונה-עשרה. אני בן שבע-עשרה. אני בן שש-עשרה. היית מאמינה שאני ערבי? נעים מאוד, קוראים לי ג'עפר עומר אסמאעיל זקת! איך קוראים לך?

האוטובוס נסע לאורך החנויות ובסיסי הבתים. אושר חם הציף אותי כאשר פנתה אלי הנהדרת ושאלה איך קוראים לי, ולאן אני ממחר. לבשה

רכב – מכונית

מזוודה – suitcase

רעידות – rattling

קפיצות – jumps

טלטול – shaking

זכוכית – glass

הזעתי, להזיע – to sweat

שרוכים – shoelaces

התנפלתי, להתנפל – to attack

נושאים, לשאת – to carry

גופה – body

טירוף – madness

פרומים – untied

מטונפים – filthy

מפתחות – keys

לטפטף ריר – to drool

כתם – stain

קצף גילוח – shaving foam

מכס – customs

אושר – שמחה

הציף, להציף – to flood

ממחר, למחר – to rush

מתוחות – stretched
 תסרוקת – hairstyle
 התחככה, להתחכך – to rub
 against
 נשענה, להשען – to lean
 רשום – is scribbled
 רתחה, לרתוח – to boil
 לחמוק – to slip away
 קבענו, לקבוע – to decide,
 determine
 שטפה, לשטוף – to wash
 מפואר – glorious
 מסוגל – יכול
 רצועות – straps
 חזייה – bra
 בושה – shame
 לחשו, ללחוש – to whisper

צר – narrow
 הרימה, להרים – to lift, raise
 פטמות – nipples
 גבשושי – lumpy, bumpy
 שקוף – transparent
 שביל – path
 נמלים – ants
 אתעורר, להתעורר – to wake up

מכנסיים שחורים, ולבשה חולצה כחולה, ושערותיה היו מתוחות לפני
 ולצדדים ולאחור, כתסרוקתו של נער. מי יאמין לי, אם אני אספר מה
 קרה? כמו משוגעת הרגל שלה התחככה ברגל שלי. פתאום הסתכלה עלי
 וצחקה. היא נשענה עלי, והראתה לי באצבע קטנטנה מה רשום בשחור על
 הכיסא לפנינו. "אוהב מכל הלב..." וציורים של לבבות שחורים. הרגל
 שלה רתחה על הרגל שלי, וזזה. כמו משוגעת היא דיברה אלי. מי יאמין
 לי שחיכיתי לה בכיכר המכס, אחרי השיעור לנגינה. מיהרתי לחמוק בין
 הבתים, עד שעמדתי בתחנה שקבענו. עמדתי, וישבתי, והסתובבתי מכאן,
 והסתובבתי מכאן, ושוב ישבתי, ועמדתי. זיעה שטפה אותי מתחת
 לבגדים המפוארים. מי זוכר אותה בכלל. איך היא נראית. מי מסוגל
 לזהות אותה. אני זוכר חולצה לבנה ומכנסיים. אני זוכר רצועות צהובות
 של חזייה. מרוב בושה הסתכלתי על כל מי שעברה, התחלתי ללכת
 לקראתה ולהגיד לה שלום, כאילו אנחנו מכירים. אפילו למכוניות
 ולמוניות שעצרו לידי אמרתי שלום. אולי היא בפנים. למה לא שאלתי
 איך קוראים לה. כולם הסתכלו עלי כמו משוגע, ולחשו דברים. בסוף היא
 באה.

לא זוכר מה דיברנו. לא זוכר איך הלכנו. בחדר הצר, מאחורי דלת
 הזכוכית, מאחורי תמונות הזמרים, מאחורי קולותיהם של הוריה, שחשבו
 אותי לחבר מהכיתה, היא הרימה את חולצתה הכחולה, ונתנה לי את שני
 שדיה הענקיים והמלאים, ואת פטמותיה הגבשושיות. נישקתי נישקתי
 נישקתי את השערות השקופות היורדות על בטנה כמו שביל של נמלים
 לבנות. אלוהים, אלוהים, רק שאני לא אתעורר.